

Entrevista

Manel Alabart, tècnic rellotger. Aquest hospitalenc de Collblanc-la Torrassa acaba de ser guardonat pel Col·legi de Joiers, d'Orfebres, de Rellotgers i de Gemmòlegs de Catalunya per la seva trajectòria professional i per la seva tasca davant de l'Associació Nacional de Rellotgers Reparadors

“Cada cop hi ha més gent apassionada de la rellotgeria”

CRISTINA SÁNCHEZ

- L'ofici li ve del seu pare, oi?

- Sí i no. El meu pare era joier. Quan vaig acabar els estudis bàsics no em veia estudiant i volia inscriure'm a l'Escola de Joieria però no podia entrar fins als 16 anys. El meu pare no volia que estigués dos anys sense fer res i em vaig apuntar a l'Escola de Micromecànica i Rellotgeria de l'Institut Mare de Déu de la Mercè. Va ser per casualitat.

- I hi ha molta demanda de tècnics rellotgers? Quants eren a classe?

- Erem set alumnes i en vam acabar cinc. Ara crec que sóc l'únic que segueix com a rellotger. La resta estan en aquest món però en vendes.

- Sempre ha treballat a Collblanc-la Torrassa?

- Sempre. Vaig començar amb el meu pare a la rambla Catalana, després em vaig traslladar al carrer del Doctor Martí i Julià i, quan el meu pare es va jubilar, vaig tornar a la rambla Catalana. De petit hi vivia i estudiava a l'Escola Montessori. Ara visc a Sants però els meus fills van al Montessori també.

- Per què es va especialitzar en rellotges suïssos?

- És el clàssic, fins i tot l'escola rep subvencions d'empreses suïsses. El meu taller està homologat fa dos anys per una de les corporacions suïsses que té més marques, però costa molt que els grans t'homologuin.

- Amb tants xips electrònics i rellotges barats, es pot viure de reparar rellotges?

- Tens el dia a dia, en què canvies piles, corretges i vidres, però hi ha cada cop més gent apassionada

“Una vídua m'ha portat el rellotge del marit per restaurar-lo per al seu nét. Són casos que t'emocionen”

de la rellotgeria, que vol un rellotge mecànic. També estic restaurant moltes peces antigues que la gent recupera. Treballo també per a joieries de fora de Barcelona.

- Deu tenir moltes anècdotes?

- Algun client m'ha arribat a treure una lupa per veure com estava restaurant el rellotge. Li havia reparat l'esfera i deia que entre el minut 5 i el minut 6 hi havia un puntet de tinta, i no es veia ni amb la lupa! I altres

casos, com aquest rellotge que una dona va regalar al seu marit quan es van casar. Quan l'home es va morir, el rellotge va quedar en un calaix i ara me l'ha portat a restaurar per regalar-lo al seu nét. Són els casos que t'emocionen.

- És el president de l'Associació Nacional de Rellotgers Reparadors. Costa que les grans marques t'homologuin?

- Hem intentat arribar a acords. Durant molts anys hem anat als tribunals de la competència i de consum perquè els autònoms poguéssim fer les reparacions. Finalment, vam decidir fer l'associació, parlar amb les marques, que veiessin els nostres tallers i passar les seves auditories. El principal grup suís ha estat el primer a homologar-nos.

- Li agradaria que els seus fills segueixin la tradició?

- Sí, tots dos m'han desmuntat rellotges però són encara petits per decidir. La veritat és que els deixo el camí aplanat per continuar. Fa anys era molt dur però ara, amb les noves tecnologies, amb internet, és més fàcil trobar peces i recanvis. A mi m'arriben coses de molts països, dels Estats Units, d'Anglaterra, d'Alemanya...

- Suposo que deu portar un bon rellotge i que deu ser molt puntual.

- Porto un rellotge clonat fet amb peces. L'he muntat jo però és un regal que em va fer un amic. I sí, sóc molt puntual, però de sempre, és una mania personal. ■

Vídeo sobre Manel Alabart
Escaneja el codi i accedeix al vídeo sobre el rellotger guardonat emès per TV L'H.